

man jo i det hele taget finder, at det er naturligt og rigtigt, at den skulle Folk opgive saa samvittighedsfuldt som muligt, og det er altsaa ikke mere end billigt, at man saa siger til dem: Gøre I det ikke, ja, saa maa I tage Konsekvenserne deraf, og disse kunne være meget betænkelige. Men med Hensyn til Formuen vilde man absolut ikke have det; det blev udstemt af Rigsdagen, og man bestemte, at med Hensyn til Formuen skulde der ikke være nogen Forpligtelse, altsaa den indirekte Forpligtelse, jeg nævnede, og der skulde ikke være Tale om, at Undladelse af at opgive den kunde medføre Følger for vedkommende.

Da nu Loven var traadt i Kraft, viste det sig, at paa de Blanketter, der blev udsendte, anbefalede og stadfæstede af Ministeriet, fandtes saavel Opfordring til at opgive sin Indkomst som Opfordring til at opgive sin Formue uden nogen som helst Meddelelse, hverken paa Skemaet, som stod foran, eller paa Bagsiden, om, at der var en meget stor Forskel paa disse to Ting, at Undladelse af at udfylde den første Del af Blanketten kunde medføre ubehagelige Følger for vedkommende, medens han stod fuldstændig frit lige overfor den anden. Dette tillod jeg mig at paatale under Behandlingen af Finanslovsforslaget det følgende Aar her i Rigsdagen, og jeg udtalte derom, at det var jo ganske utilladeligt, det var jo i Virkeligheden at faa Folk til at gøre noget, som de ikke vare forpligtede til, det var en omgaaende Maade, hvorpaa man alligevel vilde faa Folk til at opgive deres Formue, hvad de slet ikke vare forpligtede til. Jeg fandt ikke, det var ærligt. Jeg fandt, at Borgerne, Beboerne, Skatteyderne have Ret til at blive behandlede fuldstændig loyalt, at de skulle have at vide, hvad det er, man forlanger af dem. Jeg bemærker dette, fordi det jo er en almindelig bekendt Sag, at der ikke er ret mange her i Landet, som kende de Love, der angaa dem selv; ikke en Gang vi Rigsdagsmænd kende de Love, vi selv ere med til at give, fuldt ud. Naar det nu er Tilfældet, er det jo ganske klart, at den menige Mand — hvortil vi jo saa at sige alle høre i den Forstand —, som faar en saadan Blanket tilstillet med Underretning om, at den skal være indsendt inden den og den Dato, og, saa vidt jeg ved, med en Del af Lovens Bestemmelser optrykt paa 3die Side, for Resten med smaat Tryk, vil tænke: Ja, vi ere forpligtede til at gøre det, og de ville altsaa, om jeg maa sige det, gaa i Fælden og opgive Formuen. Ved samme Lejlig-

hed gjorde jeg opmærksom paa, at der var en anden Ting, som var lige saa utilladelig efter hele Formaålet med Anmeldelsesblanketten, og det var Delingen af Indtægten efter Kilder. Jeg gjorde opmærksom paa, at dette jo er uden al Interesse for Staten. Jeg mener, at Borgerne ogsaa i saa Henseende have Ret til at blive loyalt behandlede, og naar Løven foreskriver, at man skal betale Skat af en vis Indkomst uden Hensyn til, hvorfra denne Indkomst hidrører, er det en Tilsnigelse, naar man derigennem vil faa Folk til at opgive, hvorfra de have deres Indtægter.

Det, jeg sagde før om, hvorledes Menigmand maatte betragte den Del af Blanketten, som angaar Formuen, gælder jo ligeledes om disse 3 Afdelinger, hvori man har delt Indkomsten. Der er selvfølgelig mange, der ere gaaede i den Fælde. Maa jeg indskyde den Bemærkning, at det kunde ikke falde mig ind nogen Sinde at gøre det; jeg har aldrig gjort det, men jeg har naturligvis altid opgivet min Indkomst, og det er aldrig faldet Ligningsmyndighederne ind, at de kunde kassere min Angivelse til Indkomstskat. Man behøver altsaa ikke at gøre det, men det vide Folk ikke. Ogsaa det paatalte jeg den Gang. Nu er det jo klart nok, at en saadan Ting som dette, hvorledes man skal indrette en Anmeldelsesblanket som denne, er noget, man dog ikke stiller et Lovforslag om her i Rigsdagen. (*Ordføreren. Bramsen:* Det ere vi nødte til). Ja, men jeg ansaa det den Gang for at være tilstrækkeligt at gøre den daværende Finansminister opmærksom derpaa, og det blev selvfølgelig ogsaa erkendt fra hans Side, og det havde den, jeg vil sige, for saa vidt tilfredsstillende, men dog kun lidet tilfredsstillende Følge, at man paa de følgende Aars Anmeldelsesblanketter under den Vejledning, der staar paa anden Side, optog en Bestemmelse om, at Formuen er man ikke forpligtet til at opgive, det kan man undlade at gøre. Men det staar saaledes, at intet Menneske kan se det, naar han ikke nøjagtig vil læse det hele igennem. I Stedet for at sætte det med store Bogstaver, saaledes at man klart og tydeligt gjorde Menigmand opmærksom paa, hvad der er hans lovlige Ret, nemlig at lade være at angive sin Formue, smuglede man det ind, saa at det kom til at staa saaledes, at intet Menneske ser det. Og med Hensyn til det andet Punkt gjorde man ingen Forandring; der var, som sagt, ikke stillet noget Lovforslag derom. Jeg haabede imidlertid paa og haaber for Resten endnu